

Egy megtalált könyv

Zsibbadt sokáig olvasatlanul
(Inni, vadászni sokkal könnyebb
Magyar kastélyban) s végül kidobták
Bűnöknek bűnösét: a könyvet.

Jó könyv volt: elmés, szép Voltaire-kötet:
Nagy rombolások szent harctevője,
(Egykoron volt még a magyar úrnak
Tisztessége és agyvelője).

Ma már a kastély únja a betűt,
Retteg a könyvtől s hunn trágyadombok
Várják Voltairétől egészen máig,
Aki könyvekben nagyot mondott.

S a trágyadombnál elment valaki,
Egy szennyes zubbony, egy éhes elme
S Isten bárányát, Voltaire ó könyvét
A trágyadombról fölemelte.

Belenézett és megdördült az ég,
Dühtől gyultak föl bús, izzadt orcák,
Hejh, fázni fog még e könyvtől
A papos, úri Magyarország.

N é p s z a v a, 1907 december 22.

Utazás a Multban

Hadd idézessék ők a Multat,
Mulassanak a nyomorultak.

Ahol a Föld mi vérünk issza,
Szekerezzünk a Multba vissza.

Fussunk velük targoncán ülve,
Bús emlékekre felkészülve.

Mióta ők éltek és voltak,
Mindig minket úztek, gyilkoltak.

Százszor elszántott koldusmesgyén,
Gyalázott pór szüzek holttestén,

Csak menjünk, hogyha ők akarják,
Járjuk a Mult vén birodalmát.

Fájdalom-csúcson, bánat-völgyön,
A fölfalatott Dózsa Györgyön.

Jobbágyi ifjún vagy banyán által,
Menjünk urak, minket nem átall.

Fölmutatjuk — sírjuktól intnek —
Szomorú mártir őseinket.

Mióta csak éltünk és lettünk,
Ti éltetek és mi szenvedtünk.

Menjünk urak, vissza a Multba,
Ti akarjátok, újra, újra.

Mi késni a Multban se késünk.
Egy biztos: a mi nagy ütésünk.

N é p s z a v a, 1907. szeptember 22.

Az elüzött könny

Dacos arccal, száraz szemekkel
Nézni be a világba könnyebb.
Nékünk volt egy hazug barátunk
S elűztük: a Könnyet.

Úgy-e jó volt, amíg mi sírtunk?
Nyugodt volt a nagyúri asztal.
Minket pedig tápláltak szépen
Pappal és malaszttal.

Bérenc a Könny és mi elűztük.
S hogy elűztük, azóta látunk,
Óh, Könny, te emberdüh-sikkasztó,
Áruló barátunk.

Nem akarunk olcsón enyhülni,
Nem akarunk mi elcsittulni,
Könnynél a vér százszor, ezerszer
Szebben tud hullni.

Nagy idők érkeznek fölöttünk,
Készülő nagy harcok dörögnek.
Nem kell a Könny. Úgy-e testvérek
Mi nem sírunk többet?

N é p s z a v a, 1907 november 3.